

निर्वृत्तिमुखं वृत्तिपूर्णकामतां ॥ ४५ ॥ प्रतिष्ठंतमोक्षायंतु ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ रजःप्रवर्तको गुणः तच्चकार्मेनानुबधातीतिकामानुबंधुः स्वादिकंचकामायुद्रवं अतः सर्वानर्थमूलं रजस्साज्यमित्यर्थः ॥ ४९ ॥ शाम्यामिकर्मभ्यउपरतिगच्छामि परितिवर्तिमिनिर्दुःखो भवामि सुखं स्वरूपसुखं केवलं निविषयं ॥ ५० ॥ ५१ ॥ आत्मना स्थूलदेहेन सह गणनायां सप्तमः कामः तथा हि अन्नमयप्राणमयमनो मयविज्ञानमयाश्चत्वारः कोशाः प्रवृत्तिमत्त्वाद्भजः प्रधानाः आनंदमय आवरणरूपत्वात्तमः प्रधानः पंचमः ततः शुद्धसत्त्वप्राधान्यात्सबीजसमाधिः सानंदाख्यः षष्ठः तस्यापि मूलमस्मीति प्रत्ययमात्रशरीरो महत्तत्त्वाख्यः सर्वानर्थबीजभूतश्चरमः कामः सप्तमः तंहत्वा ब्रह्मैव परंब्रह्मपुरं प्रविष्टः स्यां यतस्तदवध्यं कुतः नास्य जरैर्येतज्जीर्यते न वधेनास्यहन्यत एतत्सत्यं ब्रह्मपुरमिति श्रुतेः ॥ ५२ ॥ कामान्त्रयमाध्या

निर्वेदं निर्वृत्तिं तद्विशिष्टं तिसत्यंदमक्षमां ॥ सर्वभूतदयांचैव विद्धि मांसमुपागतं ॥ ४५ ॥ तस्मात्कामश्च लोभश्च तृष्णाकार्पण्यमेव च ॥ त्यजंतु मां प्रतिष्ठंतं सत्त्वस्थो
त्यस्मि सांप्रतं ॥ ४६ ॥ प्रहाय कामं लोभं च सुखं प्राप्तोऽस्मि सांप्रतं ॥ नाद्यलोभवशं प्राप्तोऽदुःखं प्राप्स्याम्यनात्मवान् ॥ ४७ ॥ यद्यस्य जतिकामानां तत्सुखस्याभि
पूर्यते ॥ कामस्य वशगो नित्यं दुःखमेव प्रपद्यते ॥ ४८ ॥ कामानुबंधुं नुदते यत्किंचित्पुरुषो रजः ॥ कामक्रोधोद्भवंदुःखमर्हीरतिरेव च ॥ ४९ ॥ एष ब्रह्मप्रतिष्ठो
हं ग्रीष्मे शीतमिव हृदं ॥ शाम्यामि परिनिर्वामि सुखं मामेतिकेवलं ॥ ५० ॥ यच्च कामसुखं लोके यच्च दिव्यं महत्सुखं ॥ तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं कलां ॥
॥ ५१ ॥ आत्मना सप्तमं कामं हत्वा शत्रुमिवोत्तमं ॥ प्राप्यावध्यं ब्रह्मपुरं राजेव स्याम हंसुखी ॥ ५२ ॥ एतां बुद्धिं समास्यायमं किं नैवेदमागतः ॥ सर्वाङ्कामान्य
रित्यज्य प्राप्य ब्रह्म महत्सुखं ॥ ५३ ॥ दम्यनाशकृते मंकिरमृतत्वं किलागमत् ॥ अच्छिन्नकाममूलं सतेन प्रापमहत्सुखं ॥ ५४ ॥ इति श्रीमहाभारतेशां
ति पर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि मंकिगीतायां सप्तमस्य अधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७७ ॥ ॥ ५३ ॥ भीष्म उवाच अत्राप्युदाह
रंतीममिति हासं पुरातनं ॥ गीतं विदेहराजेन जनकेन प्रशाम्यता ॥ १ ॥ अनंतमिव मे वित्तं यस्य मे नास्ति किंचन ॥ मिथिलायां प्रदीप्तायां न मे दत्तं किंचन ॥ २ ॥
अत्रैवोदाहरंती मंबोधयस्य पदसंचयं ॥ निर्वेदं प्रति विन्यस्तं तं निबोधयुधिष्ठिर ॥ ३ ॥

योक्तरीत्या जायतस्त्वमसंप्रज्ञातावस्थागतान् विषयान् ॥ ५३ ॥ काममूलं अविद्यां ॥ ५४ ॥ इति शांति ० मो ० नै ० भा ० सप्तमस्य अधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७७ ॥ ॥ ५३ ॥ मंकिवदुप
रमेतैवेत्युक्तं तेनैव योगक्षेमसिद्धिं सदृष्टांतामाह अत्रेत्यादिना ॥ १ ॥ अनंतदेशतः कालतो वस्तुतश्चापरिच्छिन्नं वित्तमिव निगूढं कोशपंचकलक्षणगुहास्थं प्रत्यक्तत्त्वमेवास्य मे स्वरूपभूतं अतएव सर्वस्य म
दनन्यत्वाद्ब्रह्मरूपवन्मयिकल्पितत्वाच्च मेममन किंचन अतएवाह मिथिलायामिति न सध्यस्तदधिरेधिष्ठानं स्पृश्यते मरीचिनद्यापि मरुभूमे रार्द्रत्वापत्तेरिति भावः ॥ २ ॥ पदसंचयं श्लोकं वैराग्यार्थमुपन्यस्तं ॥ ३ ॥